

Список використаних джерел

1. Дяченко–Богун М. Активні методи навчання у вашому навчальному закладі. Витоки педагогічної майстерності. 2014. Т.14. С.74–79.
2. Максименко С. Д., Філоненко М.М. Педагогіка вищої медичної освіти. Київ: Центр учбової літератури, 2014. С. 109–116.
3. Bashkir O. I. Modern formats of professional development of educational community. *Innovative solutions in modern science*. 2018. Vol.3, No22. P.116-128.

Баєва О.В., Коваленко О.О., Кривенко Є.М.

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПІДГОТОВЦІ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ЗВО В УМОВАХ ВІЙСЬКОВИХ ДІЙ

ПЗВО «Київський медичний університет», м. Київ

dr.baieva@kmu.edu.ua , o.o.kovalenko@kmu.edu.ua , e.kryvenko@kmu.edu.ua

Повномасштабне вторгнення РФ підвищило необхідність використання медіатехнологій в навчальному процесі. Проведення якісного освітнього процесу та опанування навчальних матеріалів виявилось складним як для студентів, так і для викладачів, які повинні боротися з емоційними, фізичними та економічними труднощами, спричиненими коронавірусною хворобою, одночасно вносячи свій внесок у стримування поширення коронавірусу [1].

При плануванні онлайннавчання необхідно моделювати не лише зміст, структуру, технічне наповнення, а й різні взаємодії, що відбуваються в цьому процесі. Адже саме взаємодії підвищують результати навчання.

У зв'язку з цим фахівці пропонують таку класифікацію інструментів організації дистанційного навчання: ресурси, що забезпечують психосоціальну підтримку учасників освітніх відносин в умовах пандемії; керування цифровим навчанням (наприклад: Google Classroom, Moodle, Blackboard, Canvas); додатки для навчання на базі мобільних пристроїв; програми з розширеною офлайнфункціональністю; масові відкриті онлайнкурси (МВОК); сервіси самонавчання; програми для спільної онлайнроботи (Google meet, Skype, Zoom, WebEx); засоби створення цифрового навчального контенту і численні електронні бази навчальних матеріалів.

Ще до переходу на дистанційні форми навчання при впровадженні карантинних обмежень у зв'язку із пандемією COVID-19 перед викладачами ЗВО постало завдання постійного вдосконалення медіакомпетентності. В останнє десятиріччя викладачі ЗВО

почали активно використовувати на заняттях мультимедійний проектор, відеоматеріали, інтерактивну дошку чи панель, поєднувати в навчальних курсах елементи дистанційної освіти. Але ці процеси відбувались досить стихійно, майже не координувались керівництвом ЗВО і МОН України, хоча відповідні директиви існували [2, с. 192].

Карантинні обмеження виявили невміння більшості студентів працювати з інформацією, продемонстрував низький рівень їх медіакультури та медіаграмотності.

У відповідності до Концепції впровадження медіаосвіти в Україні, вона розглядається як частина освітнього процесу, спрямована на формування в суспільстві медіакультури, підготовку особистості до безпечної та ефективної взаємодії із сучасною системою масмедіа, включаючи такі новітні технології як комп'ютерно опосередковане спілкування, інтернет, мобільна телефонія [3].

Вже на перших курсах медичних ЗВО, при вивченні основ біоетики та біобезпеки та медичної інформатики, у студентів мають бути сформовані основи медіаінформаційної грамотності, що включає комплекс знань, умінь для ефективного та безпечного користування медіа, усвідомленого вибору та розуміння характеру контенту. Майбутній лікар має опанувати навичками прийняття рішення та використання повним спектром можливостей, які пропонують нові комунікаційні технології та медіаінформаційні системи, а також можливість захистити себе та своїх пацієнтів від потенційно шкідливого або вразливого інформаційного матеріалу.

Формування медіаімунітету особистості майбутнього лікаря має бути продовжено на старших курсах при вивченні таких навчальних дисциплін як соціальна медицина, громадське здоров'я та епідеміологія. При опануванні цих навчальних дисциплін студент має отримати навички протистояння агресивному медіасередовищу та деструктивним медіаінформаційним впливам, уміння обирати потрібну інформацію, захищатися від потенційно шкідливої інформації з урахуванням прямих і прихованих впливів.

Формування медіакультури та медіаграмотності майбутніх лікарів значно прискорила пандемія COVID-19, яка спонукала до впровадження еволюційних змін в освітніх моделях, а дистанційне навчання дало значний поштовх до використання інформаційно-комунікаційних систем. Надзвичайно важливо розглядати дистанційне навчання не просто як процес передачі інформації, а як соціальний та когнітивний процес [3].

Список літератури:

1. COVID-19 and Higher Education: Education and Science as a Vaccine for the Pandemic / United Nations/Academic Impact. – Режим доступу: <https://www.un.org/en/academic-impact/covid-19-and-higher-education-education-and-science-vaccine-pandemic>. – Заголовок з екрану.

2. Уварова Т., Стас Т. Медіаграмотність та медіакомпетентність у сучасній освіті: виклики та тенденції. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. 2020. Том 4, № 29. С. 191–197.

3. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція) // Постанова Президії НАПН України від 21 квітня 2016 р. № 1-2/7-110. – Режим доступу: <https://naps.gov.ua/files/sod/media-edu>. – Заголовок з екрану.

Бичко М.В.

ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМИ КЕЙСІВ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ

Полтавський державний медичний університет, м. Полтава

bastet090687@gmail.com

Освітня діяльність вищих навчальних медичних закладів України має на меті сформувати у здобувачів вищої медичної освіти знання, уміння та навички для задоволення вимог сучасного ринку праці та поповнення вітчизняних медичних закладів висококваліфікованими спеціалістами. Тому задля імплементації реформи вищої медичної освіти в Україні передбачається зміна характеру освітньо-виховної системи, змісту навчання, технологій навчання, методів, форм та засобів навчання.

Принагідно треба зазначити, що свого подальшого розвитку потребує також і педагогічна готовність викладачів вищих медичних навчальних закладів до застосування інноваційних технологій як в освітньому процесі так і на практиці. Без сумніву зростанню динаміки якості навчання здобувачів вищої освіти сприяє впровадження в освітній процес засобів і методик, які допомагають майбутнім лікарям розкривати свої природні задатки. Задля досягнення цієї мети в освітньому процесі широко використовуються інтерактивні технології навчання.

У процесі формування професійних компетентностей майбутніх лікарів можна широко використовувати метод кейсів, попередньо звернувши їхню увагу на принципи, що лежать в основі методу.

Суть кейс-технології викладачами медичних закладів вищої освіти може бути потрактована наступним чином:

- 1) викладач керує обговоренням проблеми, презентованої в кейсі (склад кейсу – інформаційні матеріали в будь-якому вигляді, друкованому чи цифровому);
- 2) викладач організовує самостійну діяльність студентів-медиків у змодельованій ситуації, що дає змогу об'єднати теоретичну підготовку й практичні навички, застосувати